

mæsser med Hensyn til Reglerne for Præste-, Degne- og Klokkerpenge i Kjøbenhavn, men naar dette Lovudkast er vedtaget, kunne vi med friske Kræfter tage fat paa adskillige større og mindre Reformers. Det vil befordre Ansættelsen af en Præst i St. Hans Sogn, det vil hjælpe til at affkaste Tavlepengene, og ligeoverfor flere Punkter med Hensyn til Begravelsesvæsenet kan der ligeledes være Spørgsmaal om at anvende denne Lovs Bestemmelser. Der falder derved overhovedet ligesom en stor Byrde og et stort Tryk fra alle disse Forhold, man har beredt Forbunden til at foretage Forandringer, baade med Hensyn til hvad der udredes til de Geistlige, med Hensyn til Ansættelsen af nye Geistlige og med Hensyn til andre, mere eller mindre vigtige Foranstaltninger. Man behøver i den Henseende jo ikke at frygte for, at Kirkeministeriet skulde gjøre for store Forbringinger, thi disse ville finde en meget paalidelig Begrænsning i Communalbestyrelsens Samtykke. Jo mere Communalbestyrelsen imidlertid ret lærer at kjende disse Forhold, desto villigere haaber man ogsaa, at den vil være til at give sit Samtykke til de Udgifter, der maatte findes at være virkelig nødvendige.

Safs: Det forekommer mig, at man maatte sætte en Deel af det foreliggende Lovudkast i nøie Forbindelse baade med Udkastet angaaende Præsternes Lønning og med det, vi igaar behandlede angaaende de communale Skatter i Kjøbenhavn, navnlig forsaavidt det omhandler en Indkomsskat. Naar vi tage Hensyn til denne Forbindelse, forekommer det mig, at det er ligesom, at Præste-, Degne- og Klokkerpengene, og navnlig Præstepengene, for specielt at tale derom, foreslaaes lignede som en Indkomsskat; jeg skulde altsaa være af den Formening, at en Indkomsskat i den Henseende godt kan paalignes, uden at Grundlovens § 82, som den høitærede Minister anførte, her behøver at komme i Betragtning. Afgiften vil jo da neppe være nogen aldeles personlig Afgift til Folkekirken, og skulde man ogsaa strengt holde fast herved, kunde dog den Afgift, der under Navn af Præstepenge paalignedes de Indvaanere, der ikke høre til Folkekirken, overføres til Skolevæsenet, men en almindelig Paa-

ligning i den Henseende var vistnok tilraadelig. Jeg maa i det Hele være enig med Grundlaget for den Betragtning, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) fremsatte, at Præstepengene i Kjøbenhavn og i Kjøbstæderne i det Hele dog have Meget tilfælles med Tienden, der hdes paa Landet. Det er saa at sige den eneste Skat, hvorigjennem Kjøbstadbeholdningen betaler en bestemt Ydelse til Geistligheden, og man mener endog til selve Kirken. Kjøbstadbeholdningen er i den Henseende langt lettere stillet end Folk paa Landet, og naar der skal skjelnes imellem denne Afgift og de personlige Afgifter, der ere omtalte i Grundlovens § 82, da gaae disse vistnok nærmest paa Offret, som efter den Tilstand, der da fandt Sted, kunde betragtes som en personlig paatvungen Afgift. En Indkomsskat er ikke en personlig Afgift, men det er en Afgift enten af en Eiendom eller af en Formue, og saaledes forekommer det mig, at der er noget Tilsvarende mellem den Paaligning af Præstepengene, der skal finde Sted i Byerne, og Tiendens Ydelse paa Landet. Naar vi tænke os Forslaget angaaende Præsternes Lønning fuldstændig gennemført, da er jo Intet naturligere, end at Staten tager de paagjældende Indtægter og lønner Præsterne; det er overeensstemmende med Grundlovens Ord, at Folkekirken understøttes af Staten, men naar dette billigt, rimeligt og consequent gennemføres, da forekommer det mig, at de Afgifter, der virkelig ere frivillige, bør vedblive at være det, saa at Offer og Accidentser ikke henføres til den faste Løn. Deres Ydelse bør være en aldeles fri Sag, og den Tvang, der finder Sted med Hensyn til Offret, ophøre, saaledes at enhver Præst i Folkekirken bliver pligtig til uden noget Offer at udføre enhver kirkelig Forretning; han modtager da kun Offer og Accidentser, hvilket Navn er kommet til, af dem, der have Billie og Evne til at yde det. Forsvrigt modtager han Løn af Staten, og derved fremtræder ogsaa i Livet paa en mere tydelig Maade, end hidtil har været Tilfældet, hvad vistnok er ønskeligt, den Skilsmisse, der er mellem Præsten som Kirkens og som Statens Tjener. Som Kirkens Tjener skulde han alene leve af frivillige Gaver. Jeg erindrer et Udtryk, der i forrige